

Tjeerd de Boer, met pet, en Fokke Hoekstra zitten vol verhalen over het schip

ode brengen aan Nijghs liedjes. Uiteindelijk moet het schip waarop Nijgh zo veel mooie teksten schreef, als varende erfgoed op tournee langs 's lands havens en steden.

De Emmeloordse schouwburg zal vol zitten bij het concert op 2 december, vooral dankzij de inspanningen van Hoekstra. Hij zit vol verhalen over de bewogen geschiedenis van het schip. 'Op het IJsselmeer viel de elektriciteit aan boord eens uit. Zonder verlichting dwaalde het schip door de mist,

Rob de Nijs is ooit eens doodziek geworden aan boord

dus zette Lennaert zijn toenmalige vrouw Astrid op de voorplecht. Met haar als luidkeels zingende misthoorn wisten ze veilig Volendam te bereiken.'

Op de koude Urker werf daalt Tjeerd de Boer (65) van de botterstichting af in het vooronder van *De jonge Jacob*. Het is er klein en rommelig, maar de schippers-

romantiek is onmiskenbaar. Een paar kooien, een gaskachel, een tafeltje. De Boer: 'Er zijn hier heel wat liters beerenburg gedronken.'

Rob de Nijs werd nog eens doodziek aan boord. Eerst door de deining, daarna door de beerenburg, ten slotte door de zoute haring. 'Kijk, in dat hoekje met die sigarettenaansteker zat Lennaert altijd,' zegt De Boer, alvorens hij de gasten groet en naar huis vertrekt voor het warme middagmaal, zoals dat gaat op Urk.

De vrijgevochten tekstdichter Lennaert Nijgh en het kerkelijke Urk – een voor de hand liggende combinatie was het niet. Predikanten fronsten de wenkbrauwen bij zondige liederen als *Malle Babbe* en *Welterusten, Mijnheer de president*, geschreven door Nijgh. Toch kwam hij hier graag, zegt Fokke Hoekstra bij de koffie. 'In het lied *Urk* noemt hij ons dorp het mooiste van het IJsselmeer.'

De 'leeggewaide hemel' boven Urk, uit diezelfde ballade, blijft grijs vandaag. Het zal wel lente zijn voordat *De jonge Jacob* de haven verlaat. **E**

REMCO CAMPERT DAGELIJKSHEDEN

Geluiden

Ik herinner me het tikken van de pendule die bij mijn oma op de schoorsteenmantel stond. Ik herinner me er een grijze middag zo tussen vieren en vijven. Het vredige tikken accentueerde de stilte. Ook de stad om me heen, Den Haag, lag in een bed van stilte. Het motregende. De stilste regen.

Ik herinner me het geluid van aardkluiten tegen vuilnisbak sels. Dat hoorde ik in Kijkduin. In Kijkduin woonden de kinde van schrijvers, schilders en componisten. De deksels dienden schilden. Onze kleine troepenmacht werd aangevoerd door een dikke jongen. Over de duinen naderde het machtige leger van vissersjongens uit Scheveningen. Het kluitengevecht ontbram. Wij ruimden al snel in wanorde het veld. De te dikke jongen w lijkbleek en zeeg neer. Niet veel later klonk de ambulancesirene

Ik herinner me het zilveren ruisen van de golfjes op het strand. De wind was stil. Als het stormde bulderden de golven. Ik herinner me het geluid van jongensschoenen die de houten trappen oplopen van de lagere school, het pijnlijke krassen van het krijt op schoolbord, de zachtvaardige stem van de bovenmeester.

Ik herinner me de sirenes toen de oorlog uitbrak, de stem van de radio-omroeper die onophoudelijk frontberichten doorgaf. Het geluid van de bommen die explodeerden op het vliegveld Ockenburg. Ik herinner me het optrekkende geluid van motoren met de span toen de Duitsers Den Haag introkken.

Ik herinner me het juichen van de bevolking toen de Canadese soldaten ons bevrijdden en ook het van haat verwrongen schreeuwen van de kleinburgers die de moffenmeiden kaalknipten.

Ik herinner me het wapperen van het rood-wit-blauw op het dorpsplein en de muziek van het Wilhelmus.

Ik laat die herinneringen nu los.

Wat zal ik me van vandaag herinneren?

REMCO CAMPERT

schrijft gedichten, verhalen, romans en columns. In *Elsevier* doet hij wekelijks verslag van wat hij dagelijks beleeft.

